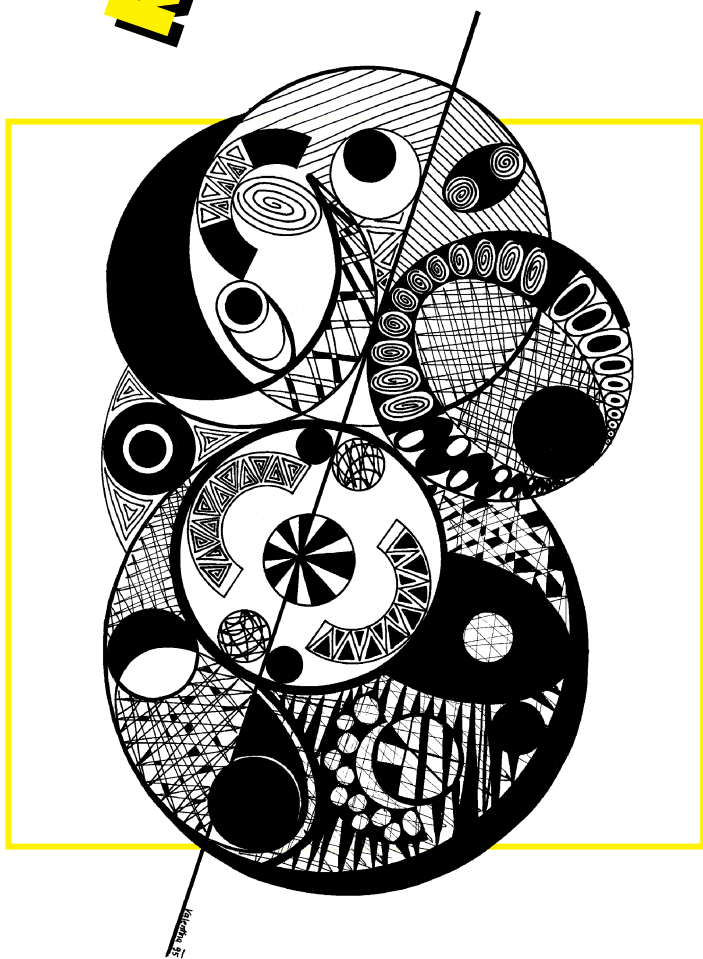

Blaž Prapotnik

V REDU KAOS

**Zavedanje, da smo na tem svetu,
ki pričakuje, medtem ko Bog le
podremava "zaton Človeka", le
"zdolgočaseni turisti", je osnovno
vodilo Prapotnikove druge
pesniške zbirke s pomenljivim
naslovom**

V redu kaos.

**Zdi se, da se mladi avtor, ki je
pahnjnjen "romantičnim psom v
veselje" na ta svet dvoma,
mesenosti in neljubezni, lahko
odziva le tako kot se: z revoltom,
ki se včasih zaglasi v rjoenje, z
ironijo, humornostjo ali
verističnimi "liriziranimi popisi"
vsakdana,**

**ki vse bolj - vsaj po pesnikovem -
tripa v "kolektivno družabno
mentalno sesirjanje".**

**Razume se, da je tak naklon
mladih ustvarjalcev do sveta
skorajda že tradicionalen,
vendar je Prapotnikov še bolj
brezizhoden, resignativen
in usoden.**

**Celo v prvem razdelku, kjer
upesnjuje drobce iz svojega
otročtva, se ta slika sveta začrni
že v igri, ki pa se nadaljuje v
frančičevskih ljubezenskih
razmerjih, ko ženska zasveti le
kot hipna (mesena) zadovoljitev
in odrešitev.**

**Zdi se, da je Prapotnik večni
zidar samega sebe, saj venomer**

sizifovsko "zлага iz črepinj svoj mozaik", ki pa ga ne more in ne sme sestaviti. Kajti če se mu posreči, da ga ozaljša "s črnim metuljem razpoloženja", ga bo razdrl "dvom vztrajne polne praznine".

Ritmizirani prosti verzi, podloženi z ekspresivnim nabojem ter ironijo, zgodbajo na videz neopazne, že zdavnaj sprijaznjene vsakdanjosti, ki pa jih v njegovi liriki krhajo "ostri drobci, zapičeni v srcu ideala".

Zdi se, da postaja Prapotnik potolazec, ki je naletel na "kažipot za nikamor".

Kamorkoli stopi, je zanj zavezujoče usodno, saj vse bolj in bolj sestopa v "pusto deželo, v katero se je spustil krokav, da bo potovanje na konec noči končano".

Vendar to ni blodenje po temi, to je bređenje po žarini dneva, ki se nehote ponuja kot paleta kaotičnosti.

Starejši smo se že zdavnaj navadili in sprijaznili z njo, pa tudi poezija nas ne bo nikoli odrešila, lahko pa, kot Prapotnikova, sramežljivo odstrane vsaj eno izmed tančic: to pa je že pogum, da se kukalo na vratih v temno prostorje za hipec zbistri in da robovi polmraka postanejo še za odtenek ostrejši.

Matthaeus CERDONIS de Windischgretz -
Matevž Cerdonis iz Slovenj Gradca, prvi slovenski tiskar.
Študiral je na Dunaju, postal bakalaureus in magister
ter predaval na univerzi. V letih od 1482 do 1487 je imel
svojo tiskarno v Padovi, kjer je izdal okoli 60 poljudno-
znanstvenih knjig, med njimi nekaj izrazito
humanističnih.

Blaž Prapotnik

V REDU KAOS

*CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor*

886.3-1

PRAPOTNIK, Blaž

V redu kaos / Blaž Prapotnik.

- Slovenj Gradec : Cerdonis - Studio S, 1995

COBISS-ID 37851905

*Slovenj Gradec
1996*

*Poezija je odgovor
na vsakodnevno nujo,
da bi uredili svet.*

Wallace Stevens

*Ko vse postavimo
na svoje mesto,
nastopi zmeda.*

Ji Čing

NIHAJ NEHANJA

*Na igrišču nihajo
otroci, pripeti na verige
svojega otroštva.
Monotono zibanje
jih v ritmu odštevanj
poganja na mestu,
naprej in nazaj.
Polglasno odštevajo:
meni, tebi, sebi.
Nihajo, nihajo ...
in nehajo.*

*Koliko
še imam časa,
da izmerim
amplitudo in frekvenco
otročtva,
ki je eno samo
dušeno nihanje?!*

PESKOVNIK

*Ves čas
smo se igrali v miški,
delali potičke, gradove,
garaže, hiše in mostove,
vijugaste ceste, rajske vrtove,
palače iz domišljije
in bivališča za bogove.*

*Potem pa
nenadoma kolerični impulz:
s stisnjenimi zobmi in trdimi pestmi ...
s kanglico po glavi in pesek v oči,
lopatka v hrbet in kri ...
kriki v travi.*

*Kamenje sovraštva na
barikadah razuma in smrt ...
smrtni strah nas preplavi.*

*Razmetani, poteptani,
napol zasuti svinčeni vojaki
so žrtve norega poguma,
razdivjanega brez uma.*

Zdaj je uničen naš peščeni svet.

ROKO Z OČI

*Bil sem skoraj pobalin,
ko sem pred obraz sveta
postavil majhno zloščeno zrcalo,
naivno upajoč, da ga bo spoznanje,
če že ne spametovalo, vsaj šokiralo,
morda pobilo.*

*Svet pa nič,
le zlobno se je zarežal,
mi z ošabno kretnjo zbil portret iz rok
in mi zabrusil ostro kot črepinje v obraz,
da je za estetiko, etiko, moralo že zdavnaj
spremenil vrednote in merilo.*

*Otrok na tleh je zlagal mozaik,
vizijo slike izginulega sveta.
Ostri drobci, zapičeni v srcu ideala,
in rana davnega spoznanja sta pospešila utrip
in korak, da je pred presenečenim pogledom
(v strahu je kar zamižal in si pokrtil obraz)
razbrcal in pohodil v prah:
zlagane upe, iluzije in neuresničljive sanjarije.
Prej tako lepa slika: urejena, idilično megljena,
skoraj veličastna, je zbledela.
In iz zmede drobcev je vstala druga,
ostra in kontrastna. Kruta šala.
A ko odmaknem roko z oči,
morda si bom rekel:
hvala.*

KAŽIPOT ZA NIKAMOR

*Stojim
kot kaŝipot za nikamor
in čakam, da kdo mi ustavi.
A moj palček nima sreče,
jaz zanje nisem pravi.
Razbeljen dan
mi leze čez čelo in sili v oči,
ko stojim s kratko senco
na robu dolge poti ...
Ne, ne bom preklinjal
in ne bom se jezil,
čeprav horizont
postaja nedosegljiv.
Kadar odhajaš na pot,
se ti lahko zgodi,
da ne vidiš ničesar,
razen cilja pred očmi.*

*Stojim in čakam
razbeljen dan v oči.*

BUTELJČNA PARTIJA

*Videli so nas prihajati,
spustili smo se nizko,
do gladine, in bilo nam je vseeno,
da smo,
posuti z zeleno svetlobo in
objeti z mladim vetrom,
izpili že mnogo buteljč in
hlad samotnega tolmana.
Tu je vsakdo videl dno.
Misli je odplaknilo
med možganske vijuge,
kakor je s tokom odneslo
steklenico,
da je postajala vse bolj nevidna,
ko se je valovito odzibala med
odseve zahajajočih žarkov,
skozi sence vej, žalujočih
za neustavljivim tokom ...
Stran od otožno uglašanih kitar,
proč od melanholičnega zvoka.
Plavajoča buteljčka
je tiho prenašala sporočilo
naših nepopisanih, papirnatih dni;
vedno je bila izpita, brez vsebine,
bila je kot mi - popolnoma prazna
in
zelena.*

GREMO NAPREJ

*Hrib, zaobljena velika rit.
In šli so gor, strmo v breg,
s prepotentnimi koraki -
prepoteni teniški copati.
Vsaka jasa je hotela,
da se nanjo vrže ležerno
pritovorjena lenoba.
Glasovi v travi so blebetali:
o tem, o onem, o ženski ...
o ženskah kot ženske -
blebet, blebet, blebet.
Žvečili so travna stebila,
slinasti gobci, polni šovinizma,
in hladno prežvekovali
zimzelene svinjarije.
Svetovno rit ima ...
... kako ji je že ime?
Seveda, imena ni vedel nihče,
prav dobro pa - katera je.
Vsi - tam sredi hriba, na riti,
med krči povaljanega krohota
živo razposajeni, odrolani in
neobremenjeni.
Zdaj so nekateri že na vrhu.
Tu se pot prevesi
in gre samo še navzdol.
In riti - povesile se bodo
in noben blebetavi copat
jim ob sestopu ne bo več
vedel imena.
Ah, kurec -
gremo naprej!*

DAN, KI GA NI BILO

*Zjutraj
sem si z levo nogo
neprevidno pohodil želodec,
tako močno, da me je
zbolela glava.
Skril sem jo pod blazino,
za boljše čase,
in prespal ves skozlani dan
vse tja do omotičnega večera.
Ob mraku,
ko sem spoznal,
da je danes k sreči nedelja
in da me ne bodo vrgli
ne iz postelje
in ne iz službe,
sem bil
neizmerno zadovoljen.*

CUREK MESEČINE

*V mesečini tihi
rjavijo ulične svetilke.
Poscali so jih pijanci
in psi na sprehodu.
Pijoč ta žlahtni sok,
jih je obrasla bujna trava;
ali pa tudi ne.
Naj ti ne bo nerodno
pred psi in pijanci;
pred Bogom smo vsi enaki.
Dvigni nogo in ponos
in odločno spusti curek.
Napravi mrk!
Kar naj
pod rumenimi curki,
romantičnim psom v veselje
in majavim pijancem v oporo,
tiho rjovejo ulične svetilke!*

RITEM NOČI

*Nočna
patrulja čaka ob cesti
na prve zapite izpite; in zeleno
izdihano sapo čez polovico noči.
Zvezde večera rušijo
na tone hladnih zvokov in not,
v toplem ušesu mi pozvanja:
le zakaj bi ostal doma,
ujet v tihi kot.*

*Ni zakona in noben žandar
ne ustavi družbe, ki je zavila v bar.
Policaj s piščalko ne bo
ukazoval, ustavljal in zadrževal
ptičev na odru, ki dobro vedo,
da saksofon nikoli ne pozeleni.
Vstopi, ko zaslišiš glasbo
med prebliski luči.*

ZELO DRUŽABEN VEČER

*Povečana vlaga v osrčju province
potlači družabnost malih ljudi
nazaj v krtine. Nikjer voluharjev,
niti koloradskih hroščev, vsi so se zarili
med rumene liste časopisov.*

*Možgani na paši. Ovce,
le kateri pastir vas pase,
rečem, ko mi pod oboki dežnika
igra melodija dežja:
Singin' in the rain.*

*V klubu so uporabne stvari za
posedanje v brezdeltu in mehko
požiranje piva v ritmu štanice.
Družabno življenje se nadaljuje.*

Tu,

*med rdečimi in modrimi lučmi
je tvoj obraz obarvan v skrivnost.*

*Svetijo se ti nogavice s črto;
mogoče bodo prižgali stroboskop.*

*Nekajkrat greš in se vrneš
k polni mizi praznih steklenic.
Vztrajno postajam poln praznine.*

*Med potjo opazujem navpične
pristanke samomorilskih kapelj.*

*V lužo pod cestno svetilko
še vedno dežuje svetloba.*

NASILNI IZHOD

*plavajo v dimu žarečih ogorkov in prežijo
na mojo tanko občutljivo kožo.
Nikoli jim ne obrnem hrbta
in se poskušam smehljati, ko se
z odrevenelo grimaso groze, stisnjen v kot,
kot izpita, odvržena in med hojo
stlačena pločevinka krčevito pomikam
skozi lijak odrešitve.*

*Vrata so lijak.
Curek komolcev med
pogledi redarjev še ni tista,
naivno pričakovana, zabava.
Pustite upanje!
Pogoltne me razbeljen zrak.
Vdihnem le na pol: izdih zadahov,
meglic nikotina, smrad cenениh cigaret,
parfumov in človeških izparin.
Postave, ujete v ritem betonskega mešalca,
garajo s tehničnimi gibi, prisiljene
v jalovo Siziŕovo delo.
Obrača mi oči,
obradi in figure imajo obraze.
Znanec skuša govoriti, ko mi
pribliška mimo glave,
a pogovor je mogoč le znotraj.
S stropa utripajoči hrup zatira
vso komunikacijo, ki ni kričanje,
in vso družabnost, ki ni garanje.
Mikrofon uničuje glasbo in
vsiljuje hreščanje v izpraskane sanje.
Z medenim gibom zmigaš z medenico,
plesala bi ...
Meni pa vse pleše pred očmi:
z ogrado omejena čreda, komolci v ledvice,
lesk uvoženih čevljev, ki stopajo na prste -
brez hreščanja hodim po drobcih dobre volje,
razbite in razsute po lepljivih tleh.
Pijana ravnotežja z bruhanjem na ustnicah*

TURNEJA

*Frnikole oči se kotalijo po zguljeni
površini politega šanka.
Z rdečimi žilicami razklan
pogled ne vidi noči, ko se stiska med
ugasle zvezde pod sivo nebo dima.
Izpiješ na dušek in izpljuneš
lepljivo črno dušo iz katrana.
Kako si srečen brez sreče,
si momljaje domišljaš,
zrkla pa se ti valijo
nekam proti centru za ravnotežje
in zvoki se pretakajo skozi ušesa
v spiralast sluhovod, tja noter,
kamor se vrtinčijo note, ki jih nosi
ta nori jazz, zmešan iz ritmov,
improvizacij in nepričakovanih prehodov.
Široke klaviature nasmehov se krohotajo
pravim kotom v prazni kamri pivnice.
Vsi, ki si jim plačal, so odšli,
nikogar ne briga, da melodija zamira.
Ti in jazz in solo na 32 taktov šumeče tišine ...
Turneja disharmoničnih akordov se vrti
v naraščajočem tempu - po barih,
po beznicah, v spirali violinskega ključa
se končuje s pavzo, dolgo celo dobo.
Zaman bobnaš s prsti
po razmočenem pepelu, po krogih
na praznem točilnem pultu in po
zmečkanem, strganem bankovcu.
Tvoj nastop je končan brez aplavza.
Odidi, tukaj zapiramo!*

SKICA TIHOŽITJA

*Skozi migotanje vročine
se razleze
bela črta,
razpolovi vzdušje poletja
in ga prezrcali v fatamorgano.
Gruče polnih stolov,
glave brez ljudi, ljudje brez glav,
pod krošnjo senčnikov
dialogi iz stripov,
zakriti z meglami oblakov.
Na površini majhne mize
površne slike kompozicij
žrtvovane
rutini.
Med čašo opojnosti
in skodelico kave
človeška roka v stisnjeni pesti
nepremične ukleščenosti mečka list,
kos popisanega, počečkanega papirja.
Naslov je ubežal prijemu
koščeneга trenutka,
skrit med težo gub
zagrnjene zavese časa.*

ODREŠITEV

*Rešitelj me zbudi z vprašanjem:
Še lahko s čim postrežem?
In takrat se zavem, da v življenju
sploh nisem samotni brodolomec,
ampak le z dolgočasen turist.
Plačam in grem.*

*Zadušljive negibnosti zraka ni premaknila
niti eleganca steklene ladje s krstami na krovu
med umikom kvadratnim čerem,
zapičenim v grebene betonskih valov,
niti krik aluminijastega ptiča, ki je bežal
pred zvokom svoje srebrne groze.
Črni metulj razpoložena je sfrfotal
naravnost v razpeto mrežo mračnih misli.
Sedel sem, ujet na otočku brezdelja,
in brezvoljno-lenobno brozgal
po usedlini izpite kave in čustev.
Ta zlovešča oseka volje je trajala,
trajala toliko časa, da sem zaslutil dno.
Platnena palma je sočustvovala z mojim
kokosovim orehom in niti za trenutek ni
dovolila soncu, da bi me preslepilo,
češ saj je vse v redu.
Obris galeje s črnim jadrom se je bližal,
kakor da lebdi, in drsel čez gladino negibnosti.
Sužnji so veslali do blaznosti, vesla so udarjala
in tolkla kot dlani besed po ušesih tišine.
Nenadoma je vitki trup treščil na breg in se
hrešče zaril v peščeno obalo zamišljenosti.
In črno jadro se je scefralo.
Ampak ...
jaz nisem pošiljal signalov,
ta steklenica je prazna, brez sporočila, in
ko ste pluli mimo, nisem poskakoval in vpil
in klical na pomoč.*

UTRGANA

*Ni mi je ponudila kača
in nisem je utrgal prvi
s tistega drevesa v raju.
Vzel sem jo sredi sadovnjaka,
v ognju zgodnje jeseni,
uso mlado, vabljivo,
sočno in poželjivo.
Hlastno sem ugriznil
v napeto kožo in jo užil.
Pa kaj, če še ni bila
popolnoma zrela;
saj trupla kislih grizljajev
niso predolgo ležala v kamri
in brez krčev so zagrebli
bolečino. Praznino
bom prezimil
z nasmeskom, saj ...
saj sem prehitel vse:
mrčes, črve, ptiče, točo,
paglavce, nočne obiralce,
zrelost in gnilobo.
Da,
neučakan sem prehitel
celo - pravi čas!*

(O)KRASNA PUNCA

*Ne vem, če sva se kdaj res poznala,
spomnim se le, da si mi dala
nizke strasti kljub visoki postavi;
še vedno imaš več soli
v mednožju kot v glavi.*

*Še vedno vsak falot zate je pravi,
pa če se svet na glavo postavi.
Svoje čare prodajaš v sumljivem lokalu;
končaš,
ko se postaraš, v odtočnem kanalu.*

*O, krasna punca
okrasna, krasna punca.
Nič več me ne skrbi zate, veš,
zate se gladko mi je ...
O, krasna punca
okrasna, krasna punca.*

*Večer ti z obraza umije nasmeh,
jutro s telesa opere ves greh,
kurja koža te oblije, ko se spomniš noči -
a tema med ušesi te prav nič ne skrbi.
Glavo uporabljaš le kot stojalo za frizure,
telo za obešalnik in shujševalne kure.
Predpisano imaš intelektualno dieto
in vse neumno - je zate
sveto!*

UJET V MENUET

*Kadar
ti na vrat položim dlan
in strune v molu zabrnijo,
zaslišim, da sva uglašena
in izbrana za isto melodijo.
Drse izbiram dolžine žic
in mehko jeklenih sozvočij zven.
Improviziram,
brez not
občutja drhtijo.
Na blazinicah
čutim rahlo trepetanje,
jezik v ušesu
žgečkljivo šepetanje,
želiš mi pregnati sanje in spanje;
vem, spet me zvijačno vabiš
v to stanje.
Poznam te.
Tvoj uvod je otožni blues.
A ritem s sinkopo pospeši utrip
in ...*

*vsa besedila postanejo
strip.*

OPTIMISTIČNI PEJSAŽ

*Ta pot se mi je zdela strma,
se je blago nasmehnila
med vijuganjem po zeleni krivulji
gričev v nedeljski mir popoldneva.*

*Življenje postaja polno
kot grozd, ki s silo zrelosti
pritiska brajdo k tlom.*

*Teža sadov, ko rastoči čas
spremeni cvetove,
nas vleče
k zemlji.*

*Svetloba
z vrha odpljusne
oblačno mleko na obzorju
in vranje misli se splašijo, krakajoč
zbežijo in se potuhnjeno spustijo
na drugo stran vinograda spoznanj.
Odločitev, da jih za vedno spodim,
stoji na vrhu, trdna kot zidanica.
Pot vodi navzgor.*

VRAČANJE

*V kuhinji je bilo veliko lesa obsijanega s
toplo lučjo. Razgalila si vrat in se naslonila
na stikalo. Nehote je z ulice vstopila hladna
svetloba neona. Jagode na mizi so potemnele,
še vedno so dišale.*

*In tako zelo sem si želel, da bi bilo hote.
Nerad sem šel: a Pepelki in malomeščanom
ni dovoljeno ostajati čez noč. Zjutraj bi bilo vse
tako čudno; sram, zadrega. Se ne spodobi.
Je govoril strah vse te bedarije?!
Moral bi ostati! odgovorim v zeleno brljenje
armaturne plošče. Gorivo še ne bo pošlo.*

*Ne makadam, pretreslo me je dejstvo,
da je tokrat drugače. Pridih trajanja ...
Razumevanje brez besed. Besede z istim pomenom
zamolčane namenoma. Tudi ko si stala med vrati,
na pragu svetlobe in teme, kot v pesmi, sem
molčal. In vse si razumela.*

*Pozabil sem ti reči - hvala za kaseto,
zdaj sem se spomnil, med prsti.
Tik pred domom, zibajoč se z avtom vred
v nekem umirjenem zadovoljstvu. Lepo je,
da se začne s klavirjem. Easy.
Prijatelja s koncerta ti še nisem predstavil,
vedno ostaja še toliko neizrečenega ...
vendar sem miren
kot nedeljsko jutro, ki se začinja.*

*Ponosno zravnana ženska
z milino deklice je sedela negibno.
Pod negovanim lokom obrvi
je odblesk zelenega potoka otožnosti
ožaril nekaj trpkosti okrog stisnjenih
ustnic. Kot trma. Krhkost trenutka,
ko bi lahko vse skazil, a tokrat nisem.
Nekje čisto zadaj
je s hripavo presunljivostjo Tom Waits
prepeval Blue Valentines.
Nihče ni slišal.*

*Iskra, telefon, povabilo.
Stekel sem in se potopil v valove,
tokrat bolj previdno. Saj ... Tolikokrat
sem navdušeno pograbil desko, se vrgel
v plimo in po kratki, divji vožnji obležal
na suhem: razbit in pobit. Potem pa
sem jih gledal, kako so lahkotno surfali.
Nisem videl utopljenih, njim nihče ni
nevoščljiv.*

*Kitarist je izstopal iz slike
in s svetlobno hitrostjo izstreljeval zvoke.
Pravi jazzist to občuti boleče. Začutil sem
neizrekljivo in se sklonil k tvojemu zapeljivemu
ušesu, da ti zašepetam v pozvanjanje uhana ...
A se je tip z reklamo na riti vrinil vmes.
Zato ne sprašuj, zakaj sovražim coca-colo,
čeprav ljubim nasmeh.*

ENA IN ENA NI ENA

*Nekateri še bedijo,
ob treh zjutraj, in imajo luč
in zastrta okna in svoje življenje.
Nekdo pa gleda dol v globino
čez ograjo balkona in ima, kar ima.
Sedem nadstropij padanja
in premalo časa za razmislek.
Udarec ob tla ne dopušča
nobenega dejanja več. Nič.
Katera odločitev manj boli?
Trpiš in še nekomu
je tesno v njegovi koži,
ker je oplazil rahločutno pozornost
s svojo nepopisno grozo.
Ali pa le z navadno malomarnostjo.
Vseeno bo rekel, da mu je žal.
Vedno zveni enako obrabljeno.
Ti pa nočeš niti krivde za drget
zvaliti na ledeni veter, čeprav veš,
da bi bil lahko to kar dober izgovor.*

*Vsak ima, kar ima,
svoje zastore in okna in luč ...
Z balkona je videti, kakor da so tla
naenkrat blizu in daleč,
kakor dva, ki se ljubita
in si obenem zadajata bolečino;
združuje in loči pa ju rahlo patetična,
a čisto preprosta logika,
da je ena in ena dva
in da si tudi v dvoje
- sam.*

IZUMIRAJOČI

*Ne boj se, nikoli
ne bruham ognja,
ko prihajaš k meni v pečino.
Na dnu brloga sem sam,
prestrašena žival,
ki nad zakopanimi kadavri
nemo spačenih obrazov
renči
kot ranjena tišina
in grize
le rožnate nemirne nohte,
ko se v kristalnem zrklu prepozna
dvoglavi zmaj, falična zverina.*

*Ljubi me, če se ti ljubi.
Zaradi skrivnostnega,
morda davno izumrlega hotenja,
ki se kot priostrena ost zariiva
v to drugo glavo.*

*In ko se trudiš s pojasnili,
da glas navzven spregovori,
se odmev lepljivo vlažnih črk,
kot v posmeh jeziku,
na skalnih stenah posuši.*

PLAČILO BREZ VREDNOSTI

*Skozi puhtenje dima lahke ženske
cigarete mi je prineslo v nos vprašanje,
ki vso puhlost na dlan razkrije:*

A pesmi pišeš za denar?

Me zbada? Ne? Ne.

*Dobro vem, da siva ravnina
celic ne bi zmogla ironije.*

*Te gladke ploskve se oprime le
groba, robata in kosmata šala,
vsa prefinjenost pa zdrsne mimo,
neopažena, prezrta. Velika misel
postane nepomembna, smešno mala.
Za angleški humor potrebuje prevajalca,
podnapise k pantomimi in*

»brez besed« - razlago.

*Pa sem ji rekel, enostavno, da bi laže,
ah, da bi sploh razumela:*

*- Ni vse isto: cena, vrednost in vrednota,
vsega ne poplača - denarja vsota.*

*Poezija ne bogati blagajne, delo
nikogar ne osvobodi; ploha besed
razmoči žlahtno misel, da se zredči
in zvodeni. V zaupnem pogledu
sem opazoval, kako ji je zdrsela
poanta, kot med prsti ledena kocka.*

*Morda pa misli (če sploh kdaj),
da je nikotin manj strupena sestavina
užitka od ostre pikre ironije
in alkohol bolj znosen, manj škodljiv
od sarkazma polne poezije.*

*Gledam naravnost, ko čakam,
da pokadi, izpuhne, izpije;
ne vidim, kdaj jo užitek zvije.*

SEM ZADOVOLJEN

*Nebo, naveličani ljubimec,
enako malomarno lega
nad povešene dojke hribov
kakor tisti večer, ko so se najine
stopinje razšle
in se izgubile v razkoraku.
V dolino se spušča mrak kot
zlovešča napoved: mraz do nižin.
Bo kdaj topleje?
Odgovor je v etru izgubljen.
Pogled, kakor zaklet,
nenehno obrnjen v smer,
kjer izginja krogla za razgretim čelom,
čaka, kdaj bodo skozi razpoko večera
zapadle tolažbe v obliki snežink.
Predobro vem,
da noben sneg ni tako bel,
da bi zakril sledi črne slutnje.
A prazno mednožje škrlatne otožnosti
ne vpraša za letni čas.
In zdrgnjeno, oguljeno vprašanje
se ti lepi kot sperma na suhe dlani.
Odgovor med prsti zmezi in
sredi zime zadiši po kostanjih.*

PREZGODNJI IZLIV

*Lahko se pridružim
trepetajoče zamaknjenim dušam
pri neizmernem vzdihovanju
nad sončnim zahodom
na kičastih karticah
in iz globin mehke notranjosti
začnem, ves raznežen, vlačiti
drobovje: črevesje z napol prežvečeno
bolečino, srček razpacan
kot neprebavljen puding,
vranico, mehur in druge drobnarije;
od izpite žalosti razpadla jetra
in zaradi preslanih grenkih solz
uničene ledvice.*

*Zmorem pošastno patetične
grimase, da bi čustveni grižljaji
brez okusa stisnili cmok v grla
in obrnili želodce občinstva,
lačnega balastne lahke hrane.
Slabost predpisane diete
je kot recept za sirup;
emocije so sladki strup.*

*Pacient:
krvavel iz notranje rane.
Vzrok smrti: izliv čustev
v male možgane.*

KOPIJA RESNICE

*Na dnu predala
najden rokopis je kopija
idej, ki so nam jih некоč
navdušeno klesali v glavo.
Kričavo sporočilo je tolklo
z udarci težkih besed
in priostrenih pomenov,
a s časom je skrhalo konico.*

*Sesuli so se spomeniki in
heroji so umrli na obroke.
Zgubani listi so polni
orumenelih zmot in časa,
ki resnico iz knjig izrine.
Ostajajo le originali,
vklesani v kamnite bloke
in gnile rože
v vazi iz žgane gline.*

ODVOZ SMETI

*Danes so prišli, da odpeljejo stvari,
da spraznijo lobanje in kante za smeti.*

*Začelo je smrdeti, kjer odurgli smo simbole,
in gre mi na kozlanje, ko se spomnim na parole.
Kante so prepolne, da bi iztresel svinjarijo,
nikjer ni več prostora - povesod bacili se redijo.*

*Ne brskaj po smeteh, ker ni več kaj iskati,
kar bilo je vrednega, smo morali prodati.
Ne išči v smeteh leska starega spomina,
da se ti ne dvigne nivo adrenalina.*

*Vse naj pohrustajo ljubke miši in podgane,
oči resnici vrane razpraskajo v rane.
Na smetišču zgodovine je vedno grozna gneča,
če te sortirajo pravilno - je to le gola sreča.*

GOVEJA MUZA

*Opoldne na Gospodov dan,
ko slinast koš poljubčkov
primezi iz radia, se nam
od prisrčnosti kar riga.
Zabuhlo okajeni gojzarji
jodlajo med kosilom;
po goveji juhi žganci, golaž,
lipov list čez sram in skrita figa.
Klaviature smehljanj
zvenijo v preprostih tonih
(harmonike, ne harmonije)
in razpihujejo strasti sveta.
Hvalnice in pesmi:
jokave, vlažne, solzave in lažne.
V ritmu tradicionalne polke
in razplunkanega valčka
se spajdašita beda in beseda
v bedasto osrečujoča besedila.
Hojladro.
Naša intimna sreča
ima kravje srce in kurjo pamet.
Preslepi jo že cenena domo-
vinsko obarvana idila.*

KRAVA V DNEVNI SOBI

*Čreda sedečih otrok
hlastno pije delno posneto in
delno prebavljivo oddajo.
Kmalu se jim bo skisalo -
v njihovih ljubkih tetrapakih.
Govedo nikoli ne gleda televizije;
le prežvekuje in bulji v prazno.
Breji kravi je tele - vizija
prihodnosti in ne ekran v jasliah,
pa čeprav se utrne umetni satelit.
Televizor, ta zamrzovalnik idile,
je magična naprava za likanje
možganskih gub; da ne boste le
mladostni, ampak tudi infantilni!
Modra svetloba je v resnici plava.
Pogled plava, uročen s tokom slik,
ki osvetljujejo lobanje s tujimi žarki
norosti in ne modrosti,
bliski in ne prebliski.
Otroci tega ne vedo in so divji, kadar
niso uročeni, ukročeni in udomačeni.
Domačnost je tujka in ni pasterizirana.
Otopelo pusto dolgočasje je sodobno
homogenizirano in uporabno do
kolektivnega družabnega in
mentalnega
sesirjenja.*

PLAZ NEPOMEMBNOSTI

*Moj prijatelj je poznal več knjig
kot vsi, ki jih imajo bahavo zaprašene
pod steklom v sobi za goste;
a tega ni razkazoval. Imel je
ideje in norost se je zdela le
bleda senca ekstravagance.*

*Gojil je družabnost, smisel za humor
in prepovedane rastline - iz gole
zafrkancije, saj ni potreboval umetne
domišljije, njegova je kipela
in čut za estetiko in občutek
za vse tiste nekoristne stvari,
brez katerih ne bi bilo vredno
početi nič donosnejšega.*

*Nosil je dolg črn plašč in rumeno priponko
z napisom: PODPIRAJ UMETNOST!*

Nima je več, odkar je izginil.

*Smo mislili, da je našel smisel življenja,
a ga je nekje izgubil
in vsa tista občutja in kvalitete.
Zdaj ima avto, žensko, ki hoče hišo,
otroka, ki joče in zahteva vse,
in veliko dela;*

*to, kar pač imajo vsi, ki dopustijo, da jih
- na videz prostovoljno - vseskozi žene
nevarno visok izkoristek.*

*Kljub polnemu odlagališču idealov
in neizkoriščenih potencialov
nikoli ne pogleda pod kup,*

*ki grozi, da ga bo zasul in pokopal
z navlako prenatrpane vsakdanjosti.*

*Ne ve in ne sluti, kdaj ima -
preveč za udobje in premalo za srečo.*

SI SREČEN, PRIJATELJ

*Si srečen, prijatelj, ko imaš vse,
za kar si mislil, da moraš imeti?
Si srečen, prijatelj, ko imaš vse,
za kar si verjel, da je vredno imeti?
Si srečen, prijatelj, ko imaš vse -
in ničesar, kar boš smel vzeti?!*

*Na vratih te bodo preiskali,
s sladoledom ne smeš v nebesa.
Da ne bi posvinjal gradov,
ki si jih zidal v oblake,
da ne bi popacal angelom krilc,
harf in druge navlake.*

*Na vratih te bodo posvarili
in zaplenili ti bodo sprej,
da ne bi pisal grafitov
in parol za prostake, da ne bi
počrnil beline angelskih kril,
harf, oblakov in drugih nebeških
nepremičnin.*

*Si srečen, prijatelj,
ko imaš vse -
in ničesar,
kar boš smel vzeti?!*

IMAM, TOREJ SEM

*Walt je obležal
na betonu brez travnih bilk,
čezerj pa so se valili
brezbrižni koraki, težke stopinje
in neobčutljivi podplati.
Nobenih vtisov - le odtisi.
Nihče ga ni pobral
in nihče ni prebral njegove poezije,
razbral svarila, dojel smisla
in se zbal opozorila.*

*Mimo so drveli polni žepi pohlepa,
z nabitimi torbami praznine,
natlačeni s puhlo aroganco,
z zlatimi urami v prsih,
s kristalnimi pogledi v očeh
in steklenimi besedami na ustih.
Zlikani kot mrtvaški prt so
odkorakali navzdol proti vrhu.
In kar šli so in šli. Dol.
Osebje v kurilnici se je režalo:
- Vse gre po načrtu, vse gre po zlu!*

*Ne odnehajo.
Dokler ne obsedijo na stopnicah
z vprašanjem v naročju.
Kdo je reven, kdo bogat in kdo
- preklet?!
In od kod, za vraga, ta krohot?
Saj se nam vendar ruši svet.*

PAVZA

*Nič kaj trdno nisem vpet
ali zasidran v tale svet.
Kadar se po robu plazim,
da ne bi zdrsnil, vedno pazim,
in premnogokrat se mi zazdi,
da ni napeta
in da prav nič trdno ne drži
ta vez, v katero nas zapleta.*

*Ko stopam za koraki po mostičku,
ki nad valove moli z boka galeje
in Kronos natančni stopinje mi šteje,
me misel preleti, kot jastreb obzorje:
galjoti smo, priklenjeni na vesla,
življenje le parole in neuporabna gesla.
Ko iz dneva v dan izpolnjujemo povelja,
pozabljena v nas umira želja.*

*S v o b o d a,
ujeta v molčeča usta, je le beseda,
kot up v mračnem trupu brez razgleda.*

*Pri lini
morski volk,
plavut.*

*Vseeno:
pavza!*

Galjoti, gremo plavat!

PES SEM

*Skozi park,
po urejeni stezi, stopa resen,
tog, z verigo v roki - gospodar.
Spustil je psa, naj divja svobodno.
Od veselja maha z repom,
s smrčkom radovedno ovohava
in ob drevesih dviga nogo;
še vedno zaznamuje vse,
kar se mu zdi narava.
Ne meni se za izhojene stopinje
in se ne zaganja v naključne
sprehajalce na tlakovani poti.
Smrček se ustavi in obrne,
kjer se končajo mehke trave.
Živ sem, sem ter tja
se zaganjam in skačem:
po drevoredu lastnih misli,
po živalskem vrtu občutkov,
po laboratoriju raziskovalcev.
Nenadoma pa se ustavim,
kot na ukaz, in se ozrem
v kletko neusmiljenih kazalcev.
Čas je gospodar, ne jaz.
Postal bom gospodar,
ko bom popustil veselju
in se upr! povelju, ki mi grozi,
da me priklene na verigo in
grobo vrne na izhojene poti.
Gospod sam svoj bom - ves.
A do tedaj lahko bom le
- samo svoj pes!*

TURISTIČNI (U)TRIP

*Čez sivino avtoceste
in neba z bežečimi oblaki
so pridirjali japonski konji.*

*Svod tam zgoraj,
natrpan s težko kovinsko sivino,
in prepolno parkirišče za zvezde
sta bila žejna svetlobe.*

*Pivske pene in - kot voda
iz kanalov - umazane šale so se
posušile v prikrito zevajočih ustih.*

Šok v preblisku trenutka.

*Izbuljene oči korakoma
zahrustajo po steklenih biserih
razsute šipe avtomobila.*

*Na sedežih ždi le -
za poln, ne preveč nov,
pravkar ukraden nahrbtnik
- velika praznina.*

*Svetovljani,
popotniki, kolesarji,
rekreativni drogeraši,
upokojeni in pokojni hipiji;
hašišarji, uživalci in preprodajalci,
ulični glasbeniki, muzikanti in klovni;
v poslinjenih izložbah razstavljeni
mesnati modeli cip ...
Kemični zastor, kapuca čez zavest,
ta pisana kulisa skriva smetišče,
dokler se razum ne prebudi v bedi.*

*Otožni prsti domotožja
izvlečejo iz plitvine žepa
bankovce v odtenkih tujega pohlepa,
prepoteni potnik, brez spominkov,
brez prtljage, se vrne na prag večera.
In pisana kartica, v nabiralnik pozabe
odvržen pozdrav iz Amsterdama,
pritava za njim kot spomin z zamudo.*

KONČNA POSTAJA

*Na postaji, pomešan med potnike,
se trudi nek obraz, da mu s potez izraza
ne bi razbrali brazgotin nedavnega poraza.*

*Sprejemni izpit spremeni
nerešeno vprašanje perspektive
v brezperspektivno-nerešljiv problem.
A sonce kjub temu žari brez vprašanja;
enakost svetlobe odseva v vseh pogledih
in v vseh okvirih zrcalnih očal,
ki ne vidijo niti svojih senc na tleh,
kako jih avtobus povozi, pomečka
in splošči pod kolesi.*

*Slutim, da se bom moral
povzpeti in vstopiti brez nje.
Tesno mi je, skoraj neprijetno,
kajti vsi potniki imajo senco,
da jo lahko, z voznim listkom v roki,
pomikajo proti izstopnim vratom
(nanje se je, seveda, prepovedano naslanjati).*

Ne okno, ne kladivce, niti napis

IZHOD V SILI

*me do konca vožnje ne morejo rešiti
mirovanja na tem prenatrpanem stojišču.*

ČAKAM ČAS

*Malo duš je v vicah prazne sobe,
a uročijo te v negibni ples.
Okno uokvirja svetlobo dneva,
pogreznjeno
med težo zgubanih zaves.*

*Koščene stene nosijo polna naročja
slik, podobe zdavnaj so zbledele.
V zamolklost večera klavir sameva,
melodije so v tišino izzvene.*

*Čakam čas, da tihi koraki
preglasijo udarce nihala.
Čakam čas, da bosta dih
in ura
zastala.*

MOZAIK IZ ČREPINJ

*Ne hodi
po koščkih
pazljiv korak
in ne brca drobcev,
ki v sliki niso pritrjeni.
Kdo ve, kam spadajo,
ko so pomešani,
poteptani, razdrobljeni?*

*Spomin odpleše,
a se ne dotakne
odkruškov prejšnjega življenja ...*

*V špranje se nabira
prah, čas
se razpreda v pajčevinast lik.
In vendar zlagam iz črepinj
svoj krhki mozaik.*

ČLOVEK LEDENE DOBE

*Vsak dan znova se vrača utrujen
v podpritičje svojega razpoloženja.*

Na pragu zastane:

bom zmoget stlačiti skozi ta vrata

še en interval - prenatrpan

z urami enolične utesnjenosti?

*Se bodo sekundni kazalci - tanki, ostri žebli
usuli iz strgane vreče minevanja in me prebodli?*

Ujame jih, med blazinice živih prstov,

*a hip zatem popadajo na tla, ker jih
ne more zadržati s koščeno roko skeleta.*

*Skozi polmrak ozkega hodnika
nosi večnost utripanje neonske svetlobe.*

*Ivje tega pogleda ne odseva neba,
ne brušenega jekla, ne loščenega stekla.*

Tako odseva vrh

taleče se ledene gore vekov.

TESTAMENT

*Včeraj je bil in danes
nabiralnik prazen, kot vsi
ti dnevi, ko nobena roka ni zdrsela
z nežno vijugasto pisavo po gladki
beli koži nepopisanih strani;
da bi misli zašelestele in čuti
vzvalovili, ko bi nezmotljivo
s pogledom tanko sled sledili.
Včeraj, danes in vsakokrat,
ko je odprt zazeval prazen,
kot od samote blazen, je kričal ...
tulil je, ko so segli vanj - zaman,
cvilil, kadar so ga zaprli v mrak,
in škrtal, ko so mu odškrnili
medlo blede svetlobni trak.
Je bil to že znak?*

*Po dolgi noči so ga našli.
Senca - obešena na steni -
se je razulekla v črno črto.
Koščeno belo pismo, z obupano pisavo,
je brez glasu zdrsnilo v njegova nedra.
Na dnu je obležalo - neodprto.*

LITER LITERATURE

neznosna lahkost bivanja me sili, da stojim tu kot idiot,
ki ne spada v ta krasni novi
svet, ampak na živalsko farmo, ponizhan in razžaljen
mali princ, ki ne ve za ime rože, a ko jo vzljubi,
spozna, da je to cvetje zla.
tega nihče ne ve vnaprej, to je bitka za neznano
in moral bi biti prerok ali vsaj čarovnikov vajenec,
da bi vedel, kdaj se bo na to pusto deželo spustil
krokar in potovanje na konec noči bo končano.

noč do jutra, generalka za pekel.
najprej sem se vprašal: komu zvoni?
postelja je bila kot mačja zibka, čeprav je
vel iz nje duh po človeku; ko sem pospravil
zajtrk prvakov - špeh na kruhu, so na mizi
ostale le drobtinice in skodelica kave.
dan je bil ustvarjen za lovljenje postrvi v ameriki
ali potovanje v jutrovo deželo.
igra steklenih biserov na travnih bilkah,
oblak v hlačah je opravil svoje,
ptičja pesem je preglasila žabjo molitev, ki
včasih utihne šele pod kolesom na cesti.
oblomov bi mi zavidal od tod do večnosti,
dan je bil kot dnevnik uživalca mamil,
zgodilo se je manj kot nič. kratkočasil sem se
s fotografijami iz pekla, igrala je glasba
za kameleone in jedel sem pekleno
pomarančo ... hura, še smo živi,
preživel sem moj boj, na zabavi v beznici
sem bil tujec; neki človek v zrelih letih
se z gnusom prebija skozi zid mrtvih duš,
ki plešejo ta groteskni ples
kakor demon in eros. vsaj nisem stal
pred zaprtimi vrati, kot da za njimi poteka proces.
kasneje sem opazoval sliko doriana graya,
misleč, da gre za umetnikov mladostni portret,
in jo proučil od točke do slike.
bil sem sam kot stepni volk
in kljub strahu pred letenjem sem si zaželel,
da bi kakor galeb odletel kam drugam,
četudi le do ulice ribjih konzerv.

NE OBRAČAJ SE

*Na grmadi pred očmi
gori kričeč zvrčinčen dan
v plamenih vročih lis,
med iskrami potez
nemirnim barvam žrtvovan.*

*Oranžna sončnica se
obrača v zvok ...
Ječanje vetra v cipresah,
bučanje sončnega slepila,
cvrčanje škržatov, v glavi
potuhnjenih med zublje
besnih travm.*

*Kam boš bežal?
Pot migota,
razbeljena se zvija, krči,
izginja v sopari in puhti.
Bližnjica za pekel je edina
perspektiva, ko pred vročičnimi
pogledi izgoreva dan.
Kam boš zbežal, zvečer,
ko pride? In je tu!*

*Na tilnik stisne
mračna senca blaznosti
neusmiljeno rezilo noči.
Ne! Neki krik
zvrčinči zrak:
- Ne obračaj se! A uho ne sliši,
med prsti zvok spolzi, zmezi
lepljiv in gost v dlan ...
Krik kot kri.*

OHOLO

Velika zrkla so zrla, prezirala in prezrla.

*Domišljavi ugled mestne hiše
nikoli ne ugleda kamnitega morja, valov,
grmečih v krožni mozaik granitnih kock.*

Pogled,

*prostran kot trg, enako domač, enako tuj,
odseva le kamenje in tlak; tak zlizan, spran
do najfinejše razpoke, razbolel od ihtenja dežja
in potrkavanja korakov.*

*Kamen brez domišljije
niti po naključju ne dojame delca sporočila,
ki položeno pod motno površino zre v oči
in s črnim šelestenjem črk izreka
neizrekljivo.*

Umetnik je mrtev.

*Zdaj ga ni težko prekričati,
saj umetnost svojo božansko neslišnost
šepeta.*

*In večina drsečih stopinj molka
le bojazljivo prikimava, ko se
polžje plazi po sledih tujih misli
in si domišlja, da potuje
skozi črnino lastne tišine
globoko v magično brezglasje.*

VOZNI RED OBLAKOV

*Koprenasti oblaki
občutkov, obsijani z večerno nostalgijo,
drsijo neslišno prek sivih celic neba. In tam zadaj
za očmi, v somraku zastrtih pomenov, se puhaste
misli kot zlate ribe v tolmunu za vedno izgubljajo v globini
nezavednega. Melanholična svetloba žari brez vročine, sije
in zlagoma ugaša v posušeni krošnjah dreves, stoječih v
drevoredu spomina. Brez bolečine, le z nezatno slutnjo
zgori dan v večer, večer v noč; zgori poletje v jesen in
življenje zoglemi v trenutek - čeprav ostaja. Ljudje zlagoma
olesenijo, postarajo se v drevesa in njih šelestenje več ne
plaši sanjskih ptic in nihče več se ne bori za prostor v nji-
hovi nekoč razkošni senci. Ponos se že dolgo ne ozira več
gor, ne pleza, ihtavo v visoke krošnje, saj ve, da polna
kupola ni rodovitni znak
pa tudi zreli sad odpade sam. Korenine, krčevito
zarinjene v zemljo preteklosti, prepredajo alejo.
Bojijo se pasti v ledenem vetru,
solze bi jih
prekrile
s plastjo
spominov
in zamrznile
mrtve hlode
v žled pozabe.
Med čakanjem,
da se zjasni, je
dovolj trenutek,
en sam preblisk,
da spoznaš, kako
je vse prav. Tudi če ti
nevihta podre drevo, strela raztrešči
deblo ali toča oklesti veje ... je vse v redu.
Celota ostaja in tudi oblaki blodijo samo na videz!*

VESOLJNI DVOM

*Nevsiljivo
prozorni vonj oljke
lebdi nad vročino.
Pogled sledi
skozi peresno lahek zrak
sinusoidam plahutajočih peruti.
Skladni gibi ptice v letu
dolgo zadržijo
pozornost opazovanja,
dokler se enakomerni zamahi
ne strnejo v točko
na prostranem platnu obzorja.
Svod izžareva skluden mir.
Občutje privabi smehljaj
na obraz majhne pike
znotraj stvarstva.
Od daleč neznamen del,
skoraj nič, od blizu vse
in zavest, da obstaja.*

*A nekaj motnega, nejasno
zlovešče lebdi in migota nad vsebino.
Kaj je znotraj,
kaj na meji in kaj onstran?*

Dvom.

REDEK GOST

*Obstaja mesto, ki ne živi
le v mislih, utesnjenih, z verigami predsodkov
nepremično priklenjenih med bloke molka.*

*Ni prostora za svobodo,
ograje so previsoke, tu je življenje smrt
in voda led. Nerodovitni vrtovi so omejeni
z vegastimi plotovi, suša in žeja sta botri
prazni kašči. Plitvi vodnjaki so izsušeni.
Med sprehodom proti vetru, po ozkih ulicah,
mimo zapahnenih vhodov in spuščениh žaluzij,
prek praznih cest in v prostranstvo ujetih trgov,
skozi pozabljene parke in drevorede,
pazi, da te ne vklenejo samotne poti
in slepe ulice v svoj blodnjak.*

*Ne čudi se pajčevinam in prahu
neizkoriščenih podstrešij.
Zatočnost se ne posmehuje glasno stari
šari in navelaki, ponosno čuvani, a skrbno
skriti. Krohot bi vse preveč zlovešče blodil
po mračnih kotih plesnivih, zanikrnih dvorišč.*

*Glej, da te, ob ledenih pogledih
izza zaves, ne zazebe in korak zaledeni,
kajti sobane za temi neprijaznimi pročelji
so preveč hladne in vlažne; in zazidane s
predebelimi zidovi, da bi se lahko v njih
ogrel samo s toploto razgretih misli.*

*Ne vstopaj!
S svojo svetlobo jim ne boš ožaril
obrazov, nikoli ne bodo dovolili,
da bi tvoji plameni plapolali v njihovih
trdih, nizko obokanih kaminih in čelih.*

*Iz pepela v teh ognjiščih
Feniks nikdar ne bo vzletel.*

BOG NI MRTEV

*Bog ni mrtev, ampak samo spi.
Dremlje v nas, ki smo ga pregnali
iz ogretyh src v grobnice iz kamna,
kjer zatoхло zaudarja po smrti
izdihnjen zrak.*

*V isti sapi je bergla
beračev usmiljenja,
med prepirom o njem
grozeče dvignjena gorjača.
In ni nas strah pogleda,
uprtega v eno samo trmasto obzorje.*

*A Bog ni mrtev. O, če
spi pravično spanje in upa sanje ...
Ga bomo prepoznali v sebi in
prebudili v veri, da so ljubezen,
blagost in modrost vzhajajoča
zarja?*

*Ali pa noč,
z glavo navzdol, kot netopir
obešana v razvaline,
čaka na zaton Človeka?!*

USEDLINA ČASA

ko jo primeš in odložiš,
dvigneš skodelico k ustju črne luknje
in zliješ vanjo ohlajeno veselje.
Z dvema prstoma odložiš izpraznjeno,
zaključiš gib, da porcelan izzveni v večnost
kot plehka, zguljena fraza in
nekaj nerazložljivega te v hipu prisili
v nepremičnost ...
Nihče ne bo prerokoval iz tvoje usedline.

Gib je prekinjen.
Bledica okamenelih prstov visi
negibna nad temačnim vrtincem, ujeta
med oster vdih arome in izdih
medle neodločnosti.
Izpuščena žlička pleše zadnji valček
v vročem objemu zvrtnčene črnine
in v zanosu strasti ji vrh opleta
čez odkrušen rob.
Skrivnostne sile kozmosa
neslišno privabljajo omamni vonj,
da se kot kadilo med obredom
suklja skozi željno razprte nosnice
in odplava skozi čute ...
Odnese te, če nisi dovolj pazljiv,
strahovito hitro poletiš: s stola med mize,
skozi kavarno, čez ceste, čez skladišča,
nad sklonjene hrbte v pristanišča,
preko valov nad polja na drugi celini.
Domišljija te posesa skozi
neskončno spiralo asociacij ...
Čez krožnico zavesti se širi navzven,
se razprostira po prostoru,
se bliskovito poveča in razprši po galaksiji,
švigne v območje neznanega,
preko mej razuma, čez rob dojetanja,
v somrak nezavednega in izgine
v podzavest bivanja, v
vprašljivo neskončnost obstajanja.
Skoraj se je že ustavila, žlička,

V REDU KAZALO

7	Nihaj nehanja	Prezgodnji izliv.....	53
9	Peskovnik	Kopija resnice	55
11	Roko z oči	Odvoz smeti	57
13	Kažipot za nikamor	Goveja muza	59
15	Buteljčna partija	Krava v dnevni sobi	61
17	Gremo naprej	Plaz nepomembnosti	63
19	Dan, ki ga ni bilo	Si srečen, prijatelj?	65
21	Curek mesečine	Imam, torej sem	67
23	Ritem noči	Pavza	69
25.....	Zelo družaben večer	Pes sem	71
27	Nasilni izhod	Turistični (u)trip	73
29	Turneja	Končna postaja	75
31	Skica tihožitja	Čakam čas	77
33	Odrešitev	Mozaik iz črepinj	79
35	Utrgana	Človek ledene dobe	81
37	(O)krasna punca	Testament	83
39	Ujet v menuet	Liter literature	85
41	Optimistični pejzaž	Ne obračaj se	87
43	Vračanje	Oholo	89
45	Ena in ena ni ena	Vozni red oblakov	91
47	Izumirajoči	Vesoljni dvom	93
49	Plačilo brez vrednosti	Redek gost	95
51	Sem zadovoljen	Bog ni mrtev	97
		Usedlina časa	99

Blaž Prapotnik

V REDU KAOS

Založba: **CERDONIS**
STUDIO S, d.o.o., Slovenj Gradec

Za založbo: Uroš Slemenik

Urednik: Andrej Makuc

Lektor: Tone Turičnik

Fotografija: Tomo Jeseničnik

Grafika na naslovnici: Valentina Smolnikar

Grafično oblikovanje: Blaž Prapotnik

Prelom in priprava za tisk: STUDIO S, d.o.o.

Tisk: ODTIS, d.o.o., Ravne na Koroškem

Naklada: 555 izvodov

Slovenj Gradec
1996

Izid knjige je finančno podprla
ZDRUŽENA LISTA *socialnih demokratov*,
območna organizacija Slovenj Gradec.

Na osnovi mnenja Ministrstva za kulturo RS št. 415-470/95
z dne 28. 07. 1995 šteje knjiga med proizvode, za katere se
plačuje davek po stopnji 5% od prometa proizvodov.

Blaž Prapotnik

Pesniku v obrobnem mestu se v kri zaje blues, morda rockovska balada: v njej se vse začenja vedno znova, v njej je (kakor v tistih baladah, kjer so našteta "obvezna" mesta kot New Orleans, San Francisco, New York) prisila, da se govori določen žargon, pod katerim se skriva prava vsebina.

Marjan Pungartnik

CERDONIS